

Geachte drs. P.J. Vergunst, beste Piet

Als scribe van de Protestantse Kerk in Nederland wil ik u op deze dag danken voor uw dienst in de kerk.

Ik wil u toespreken en eren vanuit een woord uit I Timotheus 3:16. De apostel gebruikt daar de intrigerende zin: 'Groot is het geheimenis van de godsvrucht'.

In de kerk, en in gelovigen, bonkt een mysterieus geheim. Het is de vroomheid, de eerbied en de liefde tot Christus. Groot is het mysterie daarvan, zegt de apostel: hoe het ontstaat, waar het vandaan komt, hoe het in je leven is gekomen, welke kracht het heeft? Het leven in de kerk en het dienen in de kerk wil aan deze vroomheid gestalte geven. Vooral als die mysterieuze liefde doorgloeit in hoe wij spreken en handelen, vooral dán zijn wij trouw en is er vrucht te verwachten. Maar als die liefde verkilt of verduisterd wordt door ruzie en hoogmoed, wordt de kerk, en wijzelf, krachteloos.

Ik denk dat we daarmee in de buurt komen van het geheim van uw eigen dienst in de kerk, dat wat achter al die jaren zit: de hoop op waarachtige vroomheid. Iets dat wij niet in bezit hebben, iets dat wij vaak verwaarlozen of tegenwerken, maar dat door Gods genade ook steeds aangeblazen wordt, aangevuurd en door Hemzelf bewerkt.

Het boeiende van dat woord godsvrucht of vroomheid, de pietas in het Latijn, is dat het in het Grieks een aparte term is: *eusebeia*. Het komt alleen in de brieven van Paulus alleen in de pastorale brieven voor, en het is een begrip uit de populaire Hellenistische en Romeinse cultuur. Het was ook een cultuurideaal in die dagen. Paulus gebruikt dus een woord uit zijn tijd, om het te vullen met de vroomheid die bij het Evangelie hoort en die in de geloofstraditie van het volk Israel zit.

Dat boeit mij zeer: dat er beweeglijkheid zit in de vroomheid *naar de tijd toe, naar de mensen toe waar je mee leeft*. Daar zit ook de vruchtbare dynamiek tussen de traditie van de Gereformeerde Bond en de Protestantse Kerk in Nederland. Dat we, net als veel andere tradities in de kerk, elkaar nodig hebben, zodat de vroomheid en de tijd elkaar raken.

Wij leven in een aangrijpende tijd die op ontsporen staat en die van haat en onrecht uit elkaar barst. We hebben de gezamenlijke vroomheid in al die gestalten nodig om de liefde en de ernst van Christus te laten gloeien. Ik zie in onze kerk op zoveel plekken, (op pioniersplekken, als ouderling, als catecheet), mensen die kerk dienen die vanuit de schoot van de vroomheid van de Gereformeerde Bond komen. Dat is iets om te koesteren als beweging. En tegelijkertijd is, de stuwing die in deze vroomheid zit, intrinsiek gericht op het nu, op de tijd en op de toekomst. Niet op de afzondering of het verleden, maar op het nu. Daarom hebben we, omwille van de vroomheid in het nu, elkaar nodig.

U hebt hier jarenlang middenin gestaan, gezocht naar balans, stuwing, correctie, verbinding. Dienen in de kerk vraagt veel, het geeft veel, het is een waardige, prachtige dienst. Daar danken we u voor.

Beste Piet ik wil nog twee dingen noemen die me aan jou opvielen, vanuit mijn eerdere ervaringen met je. Ik vond het mooi als ik, in de wandelgangen van een vergadering, je liefde en pastorale zorg hoorde voor predikanten in nood. Collega's die door een sterven, een ziekte, een verdriet, een conflict, geknakt zijn en worstelen om het ambt vot te houden. Jij was iemand die mensen kon bellen, langsgaan, bemoedigen, je rol aanwenden om ruimte te scheppen. Dat siert je en we hebben mensen nodig in de kerk die met zo'n zorgvuldigheid en liefde met voorgangers omgaan. En, als laatste, wat ik prachtig vond, in de vergaderingen rondom de Menno-ode-conferenties, is hoe vaak je eigenlijk over je vrouw sprak. Als ze iets had meegemaakt dat je aan het denken zette, als ze je bevroeg of corrigeerde, dat doorwerkte in je denken, dat haar inzicht belangrijk voor je was. Veel dank aan jou en aan jullie samen.

Op deze bijzondere dag, omgeven door je gezin en je familie, spreek ik graag dit dankwoord aan jullie uit.

Dr. Kees van Ekris
scribe Protestantse Kerk in Nederland